Written by - ஸ்ரீ ராம் விக்னஷே் (வீ ரவநல்ல□ர்) -
Sunday, 01 October 2017 17:00 - Last Updated Sunday, 01 October 2017 17:09

மாமுனிவன் அகத்தியனின் மகிமயைாலே
மரமாக முழகைக்கவனெ வந்த வித்தே..!
தமேதுர ஓசையில்நீ சழிக்க வணேடித்
தனெ்மதுரை மண்ணிலுன்னை முளவைத்தோமே..!
பாமணமாய் பக்குவமாய் பாறகடலமுதாய்,
பட்டொளியை வீ சியங்கும் பறக்கும் கொடியாய்,
ப□மணத்ததைத் தந்துவக்கும் தமிழே நித்தம்,
புன்னகைத்தே என்னமுதே தருவாய் முத்தம்...!

மண்டலங்கள் போற்றுகின்ற எழிலசைச் சிந்தா
மணியாள்மே கலயைாளுன் இடயைாள் நீ ந்த,
குண்டலங்கள் காதில்வளை யாபதி கரத்தில்,
குறுநடகைக்கு மொலியிலலங் காரஞ் சயெ்யும்
கண்டவர்கள் நஞெ்சயைள்ளுங் காலின் சிலம்பும்,
காட்டிவருங் கன்னியுனகைக் கட்டி முகர்ந்து,
உண்டிடவோ உறிஞ்சிடவோ உன்னிதழ் தனேே...!
உறவிடவா என் தமிழே உன்பயெ ரமுதே...!

உன் எழிலகைக் காதலித்து உறவு கொண்டோர்,
உயிர்த் துடிப்பாய் பலபடைப்பபைப் பிரச வித்தார்..!
பின்வருவோர் சந்ததிக்குப் பரிதும் உதவ,
பரிமுமகைளை யதிறப்புகுத்திச் சிறக்க வதைத்தார்..!
பன்னவரு முனதைத் தொட்டுப் பழகிய போதும்,
பங்கமி(ல்)லை : யுன்பயெிறிற் பாவமு மில்லை....!
அன்னவளே... என்னயைும்நீ அணதைத்துக் கொள்ளு..,
அமுதயேனெை உனதுறவில் இணதைத்துக்கொள்ளு...!

bairaabaarath@gmail.com